

Kiállítás az igazság mellett

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 19:8-12; Dániel 7:23-25;
Apostolok cselekedetei 5:28-32; IJános 5:11-13; Júdás 3-4;
Jelenések 2:10; 12:6, 14

„És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:14-15).

A jelenések könyvében említett bibliai Szmirna a ma Izmir néven ismert török tengerparti város. A százezres lakosságú ókori település a Kr. u. 1. század végén, a 2. század elején virágzó város volt, rendíthetetlen lojalitással Róma iránt. Szmirna minden lakosának évente egyszer füstölőáldozatot kellett bemutatnia a római istenek tiszteletére. A 2. században már népes keresztény közösség is élt ott, akik közül sokan nem akartak eleget tenni a parancsnak. Polikárpot, az őskeresztény egyház egyik vezetőjét máglyán elégették Szmirna főterén, mert nem volt hajlandó elárulni az Urat a római istenek előtti áldozással. Amikor utoljára felszólították, hogy tagadja meg Krisztust, az idős férfi így válaszolt: „86 évig szolgáltam Őt, és soha nem ártott nekem. Hogyan mondhatnék rosszat a Királyomról, aki megváltott?”

A századok során férfiak és nők inkább vállalták a mártírhalált, mint hogy feladják Krisztusba vetett hitüket. Az áldozatuk lánggra lobbantja a bátorságunkat, Krisztus iránti hűségük története nyomán megújul a mi elkötelezettségünk is. Ezen a héten olyan bibliai alapelvekkel foglalkozunk, amelyek motiválták a valdenseket és a későbbi reformátorokat, mint Husz János és Prágai Jeromos, hogy minden körülmények között hűségesek maradjanak az Úrhoz, dacolva annak a hatalomnak a halálos fenyegetéseivel, amely megölette Polikárpot, ugyan még a pápai korszaka előtt – Rómáival.

Az e heti tanulmánnyal olvassuk el A nagy küzdelem 4-6. fejezetét!

ÜLDÖZÖTT, MÉGIS DIADALMAS

Olvassuk el Dán 7:23-25 és Jel 12:6, 14 verseit! Melyik prófétai időszakokra utalnak ezek az igék?

Amikor népe hűséges marad Istenhez, Sátán haragra gerjed, ilyenkor gyakran üldözés következik. Dániel próféta olyan, számára jövőbeli időről ír, amikor a középkori egyház „*harcolt*” Isten népe ellen és üldözte őket (Dán 7:21, 25, ÚRK). János próféciája ugyanerről az időszakról szól, arról, amikor Isten egyházának (az asszonynak) a pusztába kellett menekülnie, „*hogy tápláltassék ott ideig, időkig és az időnek feléig*” (Jel 12:14, ÚRK). A 6. vers még hozzáteszi: „*Az asszony pedig elmenekült a pusztába, ahol Istentől előkészített helye volt*” (ÚRK). Isten táplálta népét a pusztában, Igéje megerősítette és megtartotta őket, miközben dúlt a nagy küzdelem a pápai fennhatóság hosszú és sötét korszaka alatt. A népnek „*Istentől előkészített helye volt*”. Az élet legnagyobb nehézségei között Isten helyet készít hűséges követőinek. A legnagyobb megpróbáltatások idején népe mindig menedéket talál szeretetében és gondviselésében (lásd 46. zsoltár).

Jel 12:6 és 14 verseiben az ezerkétszázhatvan nap és az „*ideig, időkig és az időnek feléig*” fordulat ugyanarra az időszakra vonatkozik (3½ idő vagy év x 360 nap/év = 1260 nap). A bibliai prófécia gyakran szimbolikus. Dániel és Jelenések prófétai szakaszaiban egy prófétai nap egyenlő egy valós évvel. Az év-nap elvet megtaláljuk 4Móz 14:34 és Ez 4:6 verseiben, ám nem csupán erre a két igére épül, széles szentírási alapon áll. Dr. William Shea, őszövséges teológus huszonhárom ótestamentumi bizonyíték sorával támasztja alá ezt az elvet, amit a bibliamagyarázók évszázadokon át alkalmaztak. A vizigótok, a vandálok és az osztrogótok törzsei a hivatalos római tanítástól eltérő hitelveket vallottak. Az ezerkétszázhatvan év akkor kezdődött, amikor Kr. u. 538-ban kiűzték Rómából az osztrogótokat, az utolsó barbár törzset. A lelki sötétség időszaka egészen 1798-ig tartott, amikor Napóleon tábornoka, Berthier elvitte a pápát Rómából. E hosszú korszak alatt számtalan keresztény halt mártírhalált azért, mert Isten Igéjének akartak engedelmessé válni, de még halálukban is győztek. Krisztusban felszabadultak a bűntehertől, a bűn uralma alól, „győztek a Bárány vére által”. Krisztusnak a kereszten, Sátán felett aratott diadala az ő győzelmük is lett. Meghaltak ugyan, de a haláluk csak Krisztus visszatéréséig tartó pihenés.

Hogyan erősítették a hitedet a beteljesült bibliai próféciaik?

A FÉNY ELOSZLATJA A SÖTÉTSÉGET

Milyen figyelmeztetést találunk Júd 3-4 verseiben? Hogyan vonatkozik ez a későbbi keresztény egyházra?

Júdás levelét hűséges keresztényeknek írták valamikor Kr. u. 65 előtt, azoknak, „*akiket az Atya Isten szeretett és Jézus Krisztus megtartott*” (Júd 1, ÚRK). Ez az irat bátorította a hívőket: „*tusakodjatok a hitért, amely egyszer s mindenkorra a szenteknek adatott. Mert belopódzott közétek néhány ember... akik a mi Istenünk kegyelmét kicsapongásra fordítják*” (Júd 3-4, ÚRK). Ez az intés még többet jelentett a középkor hívóinak, miután pogány szokások özönlöttek be az egyházba, és emberi hagyományok kedvéért engedelményeket tettek Isten Igéje kárára. A valdensek és még mások hosszú évszázadokon át helytálltak a Szentírás igazságainak bajnokaként. Hitték, hogy Krisztus az egyetlen közbenjáró, és a Biblia a tekintély egyedüli forrása. „Istennek minden korban voltak tanúbizonyságai – olyan emberek, akik hitték, hogy Krisztus az Isten és ember közötti egyetlen közbenjáró; akik az élet egyedüli szabályának a Bibliát tartották és megszentelték az igaz szombatot” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 57. o.).

Olvassuk el Jel 2:10 versét! Mit ígér Isten azoknak, akik hűségesek maradnak hozzá még a halállal szembenézve is?

Ez az üzenet eredetileg a szmirnai gyülekezetnek szólt. A város egyik istene Dionüszosz volt, akit a mámor és a termékenység istenének tartottak. Papjai fejére koronát helyeztek a temetésükön. János a halottak fejére tett földi koronával szembeállítja az élet koronáját, amit a gonoszság erői felett győzők nyernek el. Azok kapják meg, akik megpróbáltatásokat, nehézségeket, szenvedést és halált szenvedtek el Krisztusért.

Az élet koronája ösztönzi a hűséges hívőket, hogy Krisztusért még a halált is vállalják, ez mindig is tettekre sarkallja a nehéz körülményekkel küzdő hívőket. Ez lelkesítette a valdenseket a fájdalmak és az üldözések között. Tudták, hogy egy nap majd meglátják Jézust, utána pedig örökké együtt élhetnek vele. Az élet koronája bennünket is megszólít: most talán megpróbáltatásokon megyünk át, de vár ránk az élet koronája, ha tekintetünket nem vesszük le Jézusról.

Nehéz időkben miben találsz bátorítást? Mi az, ami megrémít? Milyen ígéretekre tudsz hivatkozni olyankor?

BÁTOR KIÁLLÁS

Vessük össze ApCsel 5:28-32, Ef 6:10-12 és Jel 3:11 verseit! Milyen alapvetet találunk ezekben a szakaszokban?

A valdensek és a többi reformátor jellemzője is az Istenhez való abszolút hűség, a Szentírás tekintélye iránti engedelmesség volt, valamint az elköteleződés mindenek felett Krisztus és nem a pápaság mellett. Gondolataikat teljes mértékben átitták a hit és a bátorság újszövetségi történetei. Péterrel és más apostolokkal együtt el tudták mondani: *„Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek”* (ApCsel 5:29). Kapaszkodtak Pál bátorító szavaiba: *„legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében”* (Ef 6:10). Komolyan vették Jézus tanácsát: *„tartsd meg, ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat”* (Jel 3:11). E rendíthetetlen hitű férfiakban és nőkben volt bátorság ahhoz, hogy kiálljanak Isten Igéjének igazságai mellett. A valdensek az elsők között fordították le a Bibliát a saját nyelvükre. Egy bibliamásoló, Jean Leger megindító beszámolója első kézből származó információt ad a munkájukról, így a rajzok elkészítéséről is. A valdensek észak-itáliai és dél-franciaországi hegyi közösségeikben titokban készítették a Szentírás másolatait. A szülők már egészen korán hosszú bibliaszövegeket tanítottak meg a fiataloknak. A másolók csoportjai fáradságos munkával, egymással összefogva másolták az Írást. Sok valdens fiatal bejárta egész Európát kereskedőként, közben csendben terjesztették a Szentírás igazságait. Voltak, akik egyetemre iratkoztak be, és amikor alkalom adódott, elmondtak szentírási részleteket diáktársaiknak. A Szentlélek vezetését követve, a megfelelő pillanatban, amikor érezték az őszinte keresők fogékonyságát, átadtak egyes értékes szentírási szakaszokat. Hűségükért és buzgalmukért sokan az életükkel fizettek. A valdensek ugyan nem egészen értettek minden bibliai tanítást, de Isten Igéjének igazságát évszázadokon át megőrizték, terjesztették. *„Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig”* (Péld 4:18). Salamon az égbolton mind feljebb emelkedő napéhoz hasonlítja az utat, amelyen Isten vezeti gyermekeit. Isten egy kozmikus fordulattal elérhetné, hogy a nap azonnal teljes fényességében ragyogjon, de az elvakítana bennünket. Miután évszázadokig sötétség borította a világot, Isten elhívott az Ige iránt elkötelezett embereket, akik még több világosság után kutattak.

Krisztus világosságát tükrözve hogyan lehetünk képesek mi is ragyogni a saját környezetünkben? Ez megtörténik?

A REFORMÁCIÓ HAJNALCSILLAGA

Olvassuk el Zsolt 19:8-12, 119:140, 162 és Jer 15:16 verseit! Mi a közös abban, ahogyan Dávid és Jeremiás tekintett Isten Igéjére, ami valójában a reformációnak is az alappillére?

Minden reformátor „örömét lelte” Isten Igéjében, „boldoggá tette őket” Isten akaratának teljesítése, „szerették” törvényét. A reformáció egyik legfontosabb alapigazsága az, hogy mekkora örömet okozott nekik a Szentírás tanulmányozása. A Biblia kutatását nem tekintették fárasztó feladatnak, sem törvényeskedő gyakorlatnak, számukra nem szigorú követelmény, inkább öröm volt. Miközben tanulmányozták a Szentírást, a Szentlélek hatalma megváltoztatta őket. „Wiclif jelleme a Szentírás nevelő, átalakító hatalmáról tanúskodik. A Biblia formálta olyanná, amilyen volt. Amikor az ember igyekszik megérteni a kinyilatkoztatás nagy igazságait, minden képessége megélni és megacélozódik. Ez az erőfeszítés csiszolja az agyat, élesíti a felfogóképességet és éretté teszi az ítélőképességet. Nincs olyan tanulás, amely annyi nemes gondolatot, érzést és vágyat tudna ébreszteni az emberben, mint a Biblia kutatása. Ez a tanulás céltudatos, türelmessé, bátorra és állhatatosra tesz; csiszolja a jellemet és megszenteli a lelket. A Szentírás buzgó, áhítatos kutatása, amely közvetlen kapcsolatot teremt a végtelen Isten és a kutató ember értelme között, nagyobb, lángeszűbb gondolkodókat, nemesebb elveket valló embereket adott a világnak, mint az emberi filozófia nyújtotta legnagyobb nevelés” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 85. o.).

2Tim 2:1-3 szakaszában Pál apostol milyen tanácsot adott Timóteusnak az Ige hirdetésére vonatkozóan?

Isten Igéjének igazsága és a Krisztusban nyert megváltás öröme annyira betöltötte a reformátorok szívét, hogy beszélniük kellett erről, nem hallgathattak. Wiclif Jánost két dolog ösztönözte arra, hogy életét Isten Igéjének angolra fordítására szentelje: az egyik az volt, hogy az Ige által az élő Krisztus megváltoztatta őt, a másik pedig, hogy a tanultakat másoknak is elmondja. Azelőtt a Bibliának csak nagyon kevés része volt meg angolul. Wiclif meghalt, mielőtt a pápaság képviselői elfogták volna, de maradványait kiásták, majd elégették, hamvait pedig a folyóba szórták. Csakhogy amint a hamvak szétterjedtek a vízben, úgy Wiclif munkássága révén Isten Igéje, az élet vize is szélteben-hosszában elterjedt. Isten felhasznált őt, „a reformáció hajnalcsillagát”.

A REMÉNYSÉG ÖRÖMÉVEL

Olvassuk el Zsid 2:14-15 verseit! A középkor hívői hogyan élték meg a nagy küzdelem valóságát?

Az iszonyatos üldöztetések között mi tartotta a lelket a húséges valdensekben? Mi öntött bátorságot Husz, Jeromos, Tyndale, Latimer és a középkor idején mártírhalált halt többi hívő szívébe, amikor szembenéztek tüzzel és karddal? A hit Isten ígéreteiben. Elhitték, amit Krisztus mondott: „*mert én élek, ti is élni fogtok*” (Jn 14:19). Tapasztalták, hogy Isten ereje megtart az élet legnagyobb megpróbáltatásai között. Még örülni is tudtak annak, hogy részesek lehettek Krisztus szenvedéseiben. Húségük erős bizonyság lett a világ számára. A jelenen túlra tekintettek, a jövőt látták. Tudták, hogy Krisztus feltámadása miatt a halál már legyőzött ellenség. A halál szorítása megtört e bátor emberek szemében. Isten Igéjének ígéreteibe kapaszkodtak, így váltak győztesekké.

Olvassuk el Jn 5:24, 11:25-26 és 1Jn 5:11-13 verseit! Milyen bizonyosságot találsz ezekben az ígéretekben? Hogyan segítenek ezek a gondolatok, amikor próbára tesz az élet?

Husz Jánost nem ingatta meg a börtön, az igazságtalanság, de még a halál sem. Hónapokon át hideg, nyirkos tömlőcben sínylődött, magas láz gyötörte, ami csaknem végzett vele. Azonban „Isten kegyelme megtartotta. A végső elítélése előtti szenvedésteljes hetekben mennyei béke töltötte be lelkét. »Börtönömben, megbilincsel kezemmel írom ezt a levelet - írta egyik barátjának -, holnapra várva halálos ítéletemet... Ha majd Jézus Krisztus segítségével újra találkozunk az elkövetkezendő élet boldog békességében, meg fogod tudni, hogy az irgalmas Isten miként mutatta meg önmagát nekem, és mennyire támogatott engem a kísértések és próbák közepette.« Sötét börtönében előre látta az igaz hit diadalát” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 97-98. o.).

Pál apostol buzdítása még jelentősegteljesebben szól ma hozzánk: „*Ragaszkodjunk a reménység hitvallásához tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett*” (Zsid 10:23, ÚRK). Isten ígéretei megtartották népét a múltban és bennünket is megtartanak.

Mit jelenthet az, ha az ember mindent elveszít Krisztusért? Végül mit veszít valójában (lásd Mk 8:36)? Mit tanulhatunk a valdensektől és a reformátoroktól, ami megőrizhet bennünket a föld végső küzdelmében?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „Isten lehetővé tette, hogy e kiválasztott emberekre nagy világosság sugározzék. Megnyitotta szemüket, hogy lássák Róma számos tévedését; de a teljes világosság, amelyet Isten a világra akart sugározni még nem fénylett fel előttük. E szolgálói által Isten vezette ki az embereket a katolicizmus sötétségéből, de még sok akadályt kellett leküzdeniük. Lépésről lépésre vezette őket úgy, ahogy el tudták viselni. Arra nem voltak felkészülve, hogy a teljes világosságot egyszerre fogadják be. Éppúgy elfordultak volna tőle, mint a sokáig sötétségben élők a déli nap fényétől, ha teljes verőfényével rájuk sugárzik. Ezért Isten apránként tárta fel az igazságot a vezetőknek, ahogy a nép be tudta fogadni. Századról századra egyik hűséges munkás követte a másikat, hogy egyre tovább vezessék a népet a reformáció útján” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 94. o.).

„Egy másik levélben, amely egy papnak szólt, aki az evangélium híve lett, Husz János mélységes alázattal beszélt saját hibáiról. Azzal vádolta magát, hogy »élvezettel viselt pompás öltözéket, és órákat fecserélt el haszontalan dolgokkal«. Majd ezeket a megható intelmeket tette hozzá: »Bárcsak Isten dicsősége és lelkek megmentése foglalkoztatná elmédet, és nem az egyházi javadalmak és birtokok! Óvakodj attól, hogy a házadat jobban ékítsd, mint a lelkedet! Mindenekelőtt lelked építésére legyen gondod! Légy jóindulatú és önzetlen a szegényekhez, és anyagi javaidat ne pazarold lakomákra! Ha nem javulsz meg, és nem tartózkodsz a hiábavaló dolgoktól, attól tartok, neked is kemény fegyelmezésben lesz részed, akárcsak nekem»” (i. m. 96. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mit jelent az, hogy az igazság fokozatosan tárul fel? Miért így mutatja meg Isten? Hogyan vonatkozik ez a mai egyházra?
- 2) Az újonnan felfedezett igazságok hogyan viszonyulnak azokhoz, amelyeket Isten népe már korábban megértett? Miért nem mondhat ellent az új a már régebben ismertnek?
- 3) Bárhol élünk is, környezetünk olyan értékeket, gondolatokat és erkölcsi szabályokat erősít, amelyek valamilyen szempontból biztossan ellentétesek a Biblia tanításával. Nevezzünk meg ilyen ütközőpontokat! Ezek fényében vajon hogyan birkózunk meg ezekkel a kihívásokkal mi magunk, illetve az egyház egésze? Hogyan maradhatunk jó állampolgárok akkor is, ha nem engedünk a kultúránk nyomásának?

EGY MEGHALLGATOTT IMÁDSÁG

Erőt kértem az Úrtól -
s Ő nehézségeket adott,
melyeken megedződtem.
Bölcsességért imádkoztam -
és problémákat adott,
melyeket megtanultam megoldani.
Előmenetelt óhajtottam -
gondolkodó agyat és testi erőt kaptam,
hogy dolgozzam.
Kértem bátorságot -
és Isten veszélyeket adott,
melyeket legyőztem.
Áhítottam, hogy szeretni tudjak -
és kaptam az Úrtól bajba jutott embereket,
akiken segítek.
Kegyes jóindulata helyett
alkalmakat kaptam a jóra.
Semmit sem kaptam, amit kértem,
és mindent megkaptam, amire szükségem volt.
Imádságom meghallgatásra talált.

Ismeretlen szerző